



15-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - যেতিয়া তোমালোকে বাবাৰ কোলালৈ আহা তেতিয়া এই দুনিয়াখনেই খতম হৈ যায়, তোমালোকৰ পৰৱৰ্তী জন্ম নতুন দুনিয়াত হ'ব, সেইবাবে কোৱা হয় - তোমালোক মৰিলে তোমালোকৰ বাবে দুনিয়াখনেই মৰি যায়"

*প্ৰশ্ন:- কোনটো এটা প্ৰথাৰ আধাৰত পিতাৰ অৱতৰণৰ কথাটো সিদ্ধ কৰিব পাৰা?

*উত্তৰ:-ভাৰতত প্ৰত্যেক বছৰে পিতৃ খুওৱাৰ নিয়ম চলি আহিছে, কোনোবা ব্ৰাহ্মণৰ শৰীৰত আত্মাক আৱাহন কৰে, পিছত তেওঁৰ লগত কথা পাতে, তেওঁৰ কি আশা আছে সোধে। কিন্তু শৰীৰতো নাই, আত্মাহে আছে। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। যেনেকৈ আত্মা প্ৰৱেশ কৰিব পাৰে তেনেকৈ পৰমাত্মাৰো অৱতৰণ হয়, এয়া তোমালোক সন্তানসকলে সিদ্ধ কৰি বুজাব পাৰা।

*গীত:- মৰিম তোমাৰ গ'লিতেই... (মৰনা তেৰী গলী মে...)

ওঁম্ শান্তি। এয়াও এই সময়ৰে গায়ন, যি ভক্তি মাৰ্গত চলি আহিছে। এই সময়ত যেতিয়া তোমালোকে জীৱিত অৱস্থাতে মৰি যোৱা তেতিয়া গোটেই দুনিয়াখনেই খতম হৈ যায়। অজ্ঞান কালত মানুহ মৰিলেতো এই দুনিয়াতে জন্ম লয়। দুনিয়াতো সদায়ে বিদ্যমান। কোৱা হয় - তোমালোক মৰিলে তোমালোকৰ বাবে দুনিয়াখনেই মৰি যায়। কিন্তু তেওঁলোক মৰিলেতো দুনিয়াখন বিনাশ হৈ নাযায়। এই দুনিয়াতে পুনৰ জন্ম ল'বলগীয়া হয়। তোমালোক মৰিলে এই দুনিয়াও খতম হৈ যাব। তোমালোকে জানিছা আমি পুনৰ নতুন দুনিয়ালৈ আহিম। এয়া কেৱল তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে জানা। ঈশ্বৰৰ সন্তান হোৱা বাবে আমি সত্যযুগৰ জন্মসিদ্ধ অধিকাৰ লাভ কৰো, স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী লাভ কৰো। নৰক খতম হৈ যায়। ইয়াত কোনো মেহনত নাথাকে। কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। মনুষ্যই যেতিয়া কোনোবা মৰিবলৈ ওলায় তেতিয়া তেওঁক ৰাম ৰাম বুলি ক'বলৈ কয়। পিছত শৰীৰ কঢ়িয়াই নিয়াৰ সময়ত কয় - ৰাম নাম সত্য হয়। এনেকৈ ভগৱানকে কয়। ৰাম-নাম সত্য অৰ্থাৎ পৰমপিতা পৰমাত্মা যিজন সত্য, তেওঁৰ নাম লোৱা উচিত। মালাও ৰাম-ৰাম বুলি কৈ জপে। এই ৰাম নাম এনেকৈ জপে যেন কোনো সংগীতৰ লহৰ বাজি উঠে। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বুজায় যে একো আৰাজ কৰিব নালাগে, কেৱল বুদ্ধিৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোকে জানিছা জীৱিত অৱস্থাতে ঈশ্বৰৰ কোলালৈ অহা বাবে এই দুখৰ দুনিয়া শেষ হৈ যায়। বাবা, আমি আপোনাৰ ডিঙিৰ হাৰ হৈ যাম। "ৰুদ্ৰ মালা" বুলি গায়নো কৰা হয়। "ৰাম মালা" বুলি কোৱা নহয়। তোমালোকে ৰুদ্ৰ মালাত আহিবলৈ এই ৰুদ্ৰ জ্ঞান যন্ত্ৰত বহিছা, কল্পৰ আগৰ নিচিনাকৈ। আন কোনো সংসংগ নাই, য'ত এনেকৈ বুজে যে আমি ঈশ্বৰ পিতাৰ ডিঙিৰ মালা হ'ম। পিতাৰ পৰাতো নিশ্চয় উত্তৰাধিকাৰ পাম। পিতা বুলি কোনে কয়? আত্মাই। আত্মাতে বুদ্ধি আছে নহয় জানো। বুদ্ধিয়ে বুজি পায় পাছত কয়, প্ৰথমে সংকল্প উদয় হয় পাছত কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কোৱা হয়। আমি বাবাৰ হৈছো, বাবাৰেই হৈ থাকিম। এই অন্তিম জন্মত তোমালোকে তেওঁক ঈশ্বৰ পিতা বুলি নোকোৱা জানো। আকৌ সোধা - তোমালোকৰ ঈশ্বৰ পিতাৰ জ্ঞান আছেনে? তেতিয়া ক'ব - ঈশ্বৰতো সৰ্বব্যাপক হয়। তোমালোকে কোৱা - তোমালোকৰ আত্মাই কয় পৰমপিতা, তেনেহ'লে পিতা কেনেকৈ সৰ্বব্যাপক হ'ব। সন্তানৰ মাজত পিতা আহি গ'ল নেকি? পিতাক সৰ্বব্যাপক বুলি কোৱাটো একেবাৰে ভুল। এই কথাবোৰ বহুত ভালকৈ বুজি পুনৰ আনক বুজাব লাগে।

ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞতো প্ৰখ্যাত। ৰুদ্ৰ হৈছে নিৰাকাৰ। কৃষ্ণতো সাকাৰ। তেনেহ'লে ভগৱান বুলি কাক কোৱা হ'ব? কৃষ্ণকতো ক'ব নোৱাৰি। মনুষ্যতো বহুত ভোলা হয়। কৈ দিয়ে যে ভগৱান সৰ্বব্যাপক (omnipresent)। পিতাতো নিজৰ ঘৰতে থাকে, আৰু ক'ত থাকিব? এতিয়া পিতা এই বেহুদৰ ঘৰত আহিছে। ইয়াত বিৰাজমান হৈছে। তেওঁ কয় যে মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছোঁ। যেনেকৈ ব্ৰাহ্মণৰ শৰীৰত পিতৃক মাতে। ধৰি লোৱা, কোনোবাই নিজৰ পিতাৰ পিতৃক খুৱাই, তেতিয়া আত্মাই ক'ব যে মই এওঁৰ শৰীৰত আহিছোঁ। মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছোঁ, কিবা সুধিবলগীয়া আছে যদি সোধা। আগতে পিতৃক আৱাহন কৰাৰ বহুত নিয়ম আছিল। পিতৃ আত্মা নহয় জানো। পিতৃ অৰ্থাৎ আত্মাক খুওৱা হয়। কোৱা হয় আজি আমাৰ ককাৰ পিতৃ, আজি অমুকৰ পিতৃ। তেন্তে আত্মাক আৱাহন কৰা হয়, খুওৱা হয়। ধৰি লোৱা কাৰোবাৰ স্ত্ৰীৰ প্ৰতি মৰম আছে, শৰীৰ এৰিলে তেতিয়া তেওঁৰ আত্মাক আৱাহন কৰে। কয় মই হীৰাৰ নাক-ফুলি পিন্ধাম বুলি কথা দিছিলো, সেয়েহে ব্ৰাহ্মণক মাতি আনি তেওঁকে পিন্ধায়। আৱাহনতো আত্মাকে কৰে। শৰীৰটো জানো আহিব। এইটো প্ৰথা ভাৰততে আছে। যেনেকৈ তোমালোক সূক্ষ্মবতনলৈ যোৱা, কাৰোবাৰ মৃত্যু হ'লে তেওঁৰ ভোগ লগোৱা তেতিয়া সূক্ষ্মবতনলৈ সেই আত্মা আহে। এয়া একেবাৰে নতুন কথা। যেতিয়ালৈকে কোনোৱে ভালদৰে বুজি নাপায় তেতিয়ালৈকে মনুষ্যৰ সংশয় আহে যে (ব্ৰাহ্মণে) এয়া কি কৰে? ব্ৰাহ্মণৰ নীতি-নিয়ম চোৱা কেনেকুৱা! সকলো মন্দিৰ আদিত ভোগ লগায়। পিতৃক ভোগ লগায়। গুৰুজনকৰ আত্মাক ভোগ লগায়, এতিয়া তেওঁ ক'ত? এয়া বুজি নাপায়। তোমালোকেতো জানা যিসকলে ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল, তেওঁলোক সকলো ইয়াতে আছে। যেনেকৈ বাবাই কয় মইতো ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁ। এওঁতো হৈছে পতিত পাৰন। পাৰন আত্মাইহে আহি ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। কিন্তু সতোপ্ৰধান আত্মা পুনৰ সতো, ৰজো, তমোলৈ আহিবই লাগিব। এই সময়ত সকলো আত্মা সমাধিস্থ হৈ আছে। বাবাতো হয়েই পতিত-পাৰন। তেওঁ কেতিয়াও সমাধিস্থ নহয়। মনুষ্যক পতিত-পাৰন বুলি কোৱা নহয়। পতিত-পাৰন মানে গোটেই দুনিয়াৰে পতিত-পাৰন। পতিত দুনিয়াক পাৰন বনাওতা এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনো হ'ব নোৱাৰে। তেওঁলোকতো আহে নিজৰ নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ। খ্ৰীষ্টান ধৰ্মৰ গোটেই বংশাৱলী তাত আছে। প্ৰথমতে যীশুখ্ৰীষ্ট আহে তাৰ পিছত তেওঁৰ পিছে পিছে সকলো আহি থাকিব, বৃদ্ধি হৈ থাকিব। তেওঁ কোনো পতিতক পাৰন নবনায়। ক্ৰমানুসৰি তেওঁলোকৰ সংখ্যা বাঢ়ি থাকে। পতিত-পাৰনতো বৰ্তমান সময়ত দৰকাৰ, যেতিয়া সকলোৱে সমাধিস্থ হৈ যায়। সকলোকে পাৰন বনাওতা এজন তেৱেঁই।

এইটো তোমালোকে বুজিছা বৰ্তমান সময়ত গোটেই দুনিয়াৰ জৰাজীৰ্ণ অৱস্থা। বটবৃক্ষৰ (বনেন ট্ৰী) উদাহৰণ দিয়ে, বহুত ডাঙৰ বৃক্ষ, তাৰ মূল শিপা নষ্ট হৈ হৈছে, বাকী ঠাল-ঠেঙুলি ঠিয় হৈ আছে। এয়াও বৃক্ষ। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ যি আধাৰ হয় তাৰ মূল শিপা একদম নোহোৱা হৈ গৈছে। বাকী সকলো আছে। বীজ থাকিলে তেতিয়াহে পুনৰাই প্ৰতিষ্ঠা কৰিব নহয় জানো। পিতাই কয়, মই পুনৰ আহি প্ৰতিষ্ঠা কৰাওঁ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠা, শংকৰৰ দ্বাৰা বিনাশ। নিশ্চয় অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ হৈছিল। মহাভাৰতৰ যুদ্ধৰ সময়ত যিসকলে ৰাজযোগ শিকে, তেওঁলোকৰ পুনৰ ৰাজধানী স্থাপনা হৈ যায়। তোমালোকে জানা এতিয়া আমি পিতাৰ ওচৰলৈ যাম আকৌ নতুন দুনিয়ালৈ আহিম। পুনৰ বৃক্ষ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। যি দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল সেয়া প্ৰায় লোপ হৈ গ'ল। পিতাই কয় মই পুনৰ আহি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁ। ভাৰত যি উচ্চতকৈ উচ্চ আছিল সেই ভাৰতৰ এতিয়া গ্ৰহণ লাগি আছে। কাম চিতা বহাৰ বাবে এই সময়ত তোমালোক আত্মাসকল ক'লা হৈ গৈছে। এতিয়া তোমালোক পুনৰ জ্ঞানৰ চিতাত বহি বগা হোৱা। তোমালোক যি শ্যাম বৰণীয়া হৈ গৈছিল, শ্যামৰ পৰা সুন্দৰ বগা বনাওঁতা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। তেওঁৰ শ্ৰীমত পোৱা যায়। পৰমপিতা পৰমাত্মা চিৰ পৱিত্ৰ বগা আত্মা। আত্মাতে খাদ (লেপ) পৰে। (সোণৰ নিচিনা) এতিয়া তোমালোকে জানিছা – এই পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ হ'ব, সকলোৰে মৃত্যু হ'ব। তেতিয়া তোমালোকক কওঁতা কোনো নাথাকিব যে “ৰাম-ৰাম”

বুলি কোৱা। এতিয়া চোৱা নেহেৰুৰ মৃত্যু হওঁতে তেওঁৰ চিতাভষ্ম সকলোতে ছটিয়ায় দিলে। ভাবিলে, ভাল সাৰ হ'ব। বৃক্ষত পোকে ধৰিলে তেতিয়া তাত ভষ্ম ছটিয়াই দিয়ে। এতিয়া এই গোটেই পৃথিৱীয়ে কিমান ভষ্ম পাব। ডাঙৰ ডাঙৰ সন্ধ্যাসী-মহাত্মা মৰিলে তেওঁলোকৰ ভষ্ম এনেকৈ নেপেলায়। সকলোতকৈ উত্তম হৈছে সন্ধ্যাসী। এতিয়াতো কিমান মৰিব! কিমান সাৰ পাব! তেনেহ'লে সৃষ্টিয়ে উত্তম শস্য আদি কিয় নিদিব। সত্যযুগত সকলো সেউজীয়া আৰু সতেজ পাচলি হ'ব। এই সৃষ্টিক নতুন বনাবলৈ সময় লাগে। তোমালোক সূক্ষ্মবতনলৈ যোৱা, কিমান ডাঙৰ ডাঙৰ ফল তোমালোকক দেখুওৱায়, শুবীৰস (আমৰ ৰস) খুৱায়। তোমালোকে বিচাৰ কৰা – কিমান সাৰ পোৱা যাব! সেয়াও বিশেষকৈ ভাৰতে। তাত কিমান ভাল ভাল বস্তু ওলাব নতুন দুনিয়াৰ বাবে। সাৰ পৰি গোটেই দুনিয়া নতুন হৈ যাব। সূক্ষ্মবতনত বৈকুণ্ঠৰ শুবীৰস তোমালোকক পাণ কৰোৱায়। বাগিচা আদিৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। সন্তানসকলে সাক্ষাৎকাৰ কৰিছে। শুবীৰস পাণ কৰি আহে। ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰীসকলে বাগিচাৰ পৰা ফল লৈ আহিছিল। কিন্তু সূক্ষ্মবতনততো বাগিচা আদি থাকিব নোৱাৰে। নিশ্চয় বৈকুণ্ঠলৈ গৈছিল। জনেপতি সাক্ষাৎকাৰ নকৰায়। যিসকল নিমিত্ত হয়, তেওঁলোকক সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। হ'ব পাৰে, যদি তোমালোক বাবাৰ স্মৃতিত থাকা, বাবাৰ সন্তান হৈ থাকা তেন্তে পিছলৈ তোমালোকৰো সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। এয়াতো প্ৰথমতে গোশালা তৈয়াৰ কৰিবলগীয়া আছিল, ভট্টীত পকিবলগা আছিল তেতিয়া বহুত আহি গ'ল।

সন্তানসকলক বুজোৱা হয় যে কাৰোবাক কেৱল সাহিত্য দিলেই বুজিব নোৱাৰিব। বুজাওতা শিক্ষক নিশ্চয় লাগিব। শিক্ষকে চেকেণ্ডতে বুজাব – এয়া তোমালোকৰ বাবা, এয়া ককা, এয়া বেহদৰ পিতা স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। কাৰোবাক কেৱল সাহিত্য দিলে চাই পেলাই দিব, একোকে বুজি নাপাব। এইটো নিশ্চয় বুজাব লাগে যে পিতা আহিছে। এনেকৈ ঢোল বজোৱাতো (প্ৰচাৰ কৰা) তোমালোকৰ দায়িত্ব। যাদৱ-কৌৰৱো আছে, মহাভাৰতৰ যুদ্ধও সমাগত। নিশ্চয় ৰাজযোগ শিকাওঁতাও থাকিব। নিশ্চয় স্বৰ্গৰ স্থাপনাও হ'ব। এটা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা, অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ হ'ব। তোমালোকে জানা আমি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ, নাৰীৰ পৰা লক্ষ্মী হওঁ। এয়া হৈছে আমাৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য। মনুষ্যক দেৱতাৰ ৰূপত গঢ়িবলৈ ভগৱানৰ সময় নালাগে। দেৱতা বুলি কেৱল সূৰ্যবংশীক কোৱা হয়। চন্দ্ৰবংশীক ক্ষত্ৰিয়ক বুলি কোৱা হয়। প্ৰথমতেতো দেৱতা হ'ব লাগিব নহয় জানো। উত্তীৰ্ণ হ'ব নোৱাৰিলে ক্ষত্ৰিয় হ'ব লাগিব। সেয়েহে পিতাই কয় – অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত লগ পোৱা সন্তানসকল। কিমান মৰমৰ সন্তান আছে! চোৱা, কাৰোবাৰ সন্তান হেৰাই গ'লে, 6-8 মাহৰ পাছত ঘূৰাই পালে কিমান মৰমৰে আহি লগ কৰিব! পিতাৰ কিমান ফুৰ্তি লাগিব! এই পিতায়ো কয় – অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত লগ পোৱা সন্তানসকল, তোমালোকে 5 হাজাৰ বছৰ পিছত আহি মিলিত হৈছা। মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোক হেৰাই গৈছিলো, এতিয়া পুনৰ আহি মিলিত হৈছা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। দৈৱী বিশ্বৰ সাৰ্বভৌমত্ব তোমালোকৰ ঈশ্বৰীয় জন্মসিদ্ধ অধিকাৰ। বাবাই তোমালোকক বেহদৰ বাদশ্বাহী দিবলৈ আহিছে। এওঁ হৈছে স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা। তেওঁ কয় – তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণে কিমান ডাঙৰ উপহাৰ লৈ আহিছো! কিন্তু ইয়াৰ বাবে লায়ক হ'ব লাগিব, শ্ৰীমতত চলিব লাগিব। মম্মা-বাবা বুলি কৈ পিছত যদি পাহৰি যোৱা বা এৰি দিয়া তেতিয়া পিতাৰ ডিঙিৰ হাৰ হ'ব নোৱাৰিব। সন্তানসকলক কিমান মৰম কৰা হয়! পিতাই সন্তানসকলক শিৰত উঠাই ৰাখে। বেহদৰ পিতাৰ কিমান সন্তান আছে। বাবাই কিমান উচ্চত শিৰত উঠাই লয়। যি চৰণত পৰি আছিল তেওঁলোকক শিৰত উঠাই লয়। গতিকে কিমান ফুৰ্তিত থকা উচিত! আৰু শ্ৰীমতত চলা উচিত। এজনৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। নিজৰ মনমতত চলিলে মানে সেইজন মৰিল। শ্ৰীমতত চলিলে শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ মনুষ্য অৰ্থাৎ দেৱতা হ'ব। বাবাই সোধে নহয় যে কিমান নম্বৰত পাছ কৰিব? পিতায়ো কয় যে সূৰ্যবংশী হোৱা। তেনেহ'লে মম্মা-বাবাক অনুসৰণ কৰিব লাগিব। নিজৰ সমান স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বনাব লাগিব। শিৱবাবাৰ সন্মুখলৈ লৈ আহিলে তেতিয়া বাবাই সোধে – কিমানক নিজৰ সমান বনাইছা?

কিমান মজাৰ কথা। তোমালোকেহে বুজিব পাৰা, নতুন কোনেও একেবাৰে বুজিব নোৱাৰে যে এয়া মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ কলেজ। কাৰোবাৰ 7 দিনতে বহুত ভাল ৰং লাগি যায়। কাৰোবাৰ একেবাৰে ৰং নালাগে। বহুত মেহনত কৰিবলগীয়া হয়। প্ৰথম কথা সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে প্ৰথমতে সকলোকে কোৱা যে বেহদৰ পিতাক জানানে? তেওঁলোকে কয় – হয়, তেওঁ মোৰ মাজতো আছে, সৰ্বব্যাপক হয়। তেনেহ'লেতো সোধাৰ দৰকাৰে নাই। যেতিয়া পিতা বুলি কোৱা তেন্তে পিতা তোমাৰ মাজত বা মোৰ মাজত কেনেকৈ থাকিব পাৰে? পিতাৰ পৰাতো উত্তৰাধিকাৰ লোৱা হয়। গতিকে প্ৰথমতে অল্ফৰ (আল্ফা) বিষয়ে বুজোৱা।

পিতাই কয় – “মোৰ অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত লগ পোৱা সন্তানসকল”। এনেকৈ কোনো সাধু-সন্তাই ক'ব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা আমি শিৱবাবাৰ কল্পৰ পিছত পুণৰাই লগ পোৱা সন্তান, 5 হাজাৰ বছৰ পিছত পুনৰ আহি মিলিত হৈছো স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। জানা যে আমিযে স্বৰ্গৰ মালিক আছিলো পুনৰ আমিযে হ'ম। স্বৰ্গলৈ নিশ্চয় যাব লাগিব। আকৌ পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি উচ্চ পদ পাব লাগিব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) মাতা-পিতাক অনুসৰণ কৰি নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব লাগে আৰু আনকো বনাব লাগে।
- (2) পিতাৰ ডিঙিৰ হাৰ হ'বৰ বাবে বুদ্ধিৰে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, আৰাজ কৰিব নালাগে। স্মৃতিৰ ধুনত থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** ভাগ্য আৰু ভাগ্য বিধাতা পিতাৰ স্মৃতিত থাকি ভাগ্য বিলাওতা উদাৰ অন্তৰৰ মহাদানী হোৱা।

ভাগ্যবিধাতা পিতা আৰু ভাগ্য দুয়োটাই স্মৃতিত থাকিলে তেতিয়া আনকো ভাগ্যৱান বনোৱাৰ উমংগ-উৎসাহ থাকিব। যেনেকৈ ভাগ্যবিধাতা পিতাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ভাগ্য বিলাই দিয়ে তেনেকৈ তোমালোকো দাতাৰ সন্তান হোৱা, ভাগ্য বিলাই যোৱা। তেওঁলোকে (দুনিয়া মানুহে) কাপোৰ বিলাব, শস্য বিলাব, কিবা উপহাৰ দিব... কিন্তু তাৰ দ্বাৰা কোনেও তৃপ্ত হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকে ভাগ্য বিলোৱা তেতিয়া য'ত ভাগ্য আছে তাত সকলো প্ৰাপ্তি আছে। এনেকুৱা ভাগ্য বিলাওতে উদাৰ অন্তৰৰ, শ্ৰেষ্ঠ মহাদানী হোৱা। সদায় দি থাকা।

***শ্লোগান:-** যিয়ে একনামী (এজনৰে হৈ থাকে) আৰু ইক'নামী (মিতব্যয়ী) হৈ চলে তেৱেঁই প্ৰভু প্ৰিয় হয়।

!!ওঁ শান্তি!!
